

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 30 kwietnia 2021 r. – P.I / Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos

(Sprawa C-280/21)

(2021/C 278/46)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (najwyższy sąd administracyjny Litwy)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: P.I.

Strona przeciwna: Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (departament migracji ministerstwa spraw wewnętrznych Republiki Litewskiej)

Pytanie prejudycjalne

Czy sprzeciw wobec działającej nielegalnie i wywierającej wpływy korupcyjne grupy, która za pomocą aparatu państwowego prześladowuje osobę ubiegającą się o azyl i wobec której podjęcie legalnej obrony jest niemożliwe ze względu na szeroko zakrojoną korupcję w państwie, należy uznać za równoznaczny z przypisywaną tej osobie opinią polityczną (w języku angielskim *attributed political opinion*) w rozumieniu art. 10 dyrektywy 2011/95/UE? ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) w dniu 5 maja 2021 r. – FC / FTI Touristik GmbH

(Sprawa C-287/21)

(2021/C 278/47)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FC

Strona pozwana: FTI Touristik GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 12 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych ⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”) należy dokonywać w ten sposób, że rozwiązanie przez podróżnego umowy o zorganizowanie imprezy turystycznej z powodu „nieuniknionych, nadzwyczajnych okoliczności” jest co do zasady dopuszczalne jedynie bezpośrednio przed rozpoczęciem podróży, czy też w poszczególnych przypadkach odstąpienie to może nastąpić również na 3-4 miesiące przed tą datą?
- 2) Jeżeli oświadczenie o odstąpieniu od umowy jest co do zasady dopuszczalne bez ograniczeń czasowych, należy również zadać pytanie,
 - a) czy do sformułowania prognozy z perspektywy podróżnego w odniesieniu do planowanego okresu podróży w ramach rozważań *ex ante* wystarczy, że wspomniane wcześniej okoliczności i wynikająca z nich szkoda można już z pewnym prawdopodobieństwem oszacować, a w wypadku zaistniałego już stanu zagrożenia nie można z nadmiernym prawdopodobieństwem oczekiwać znaczącej poprawy, oraz

- b) czy przedwczesne oświadczenie o odstąpieniu od umowy co najwyżej nie działa na niekorzyść podróżnego, jeżeli okoliczności istniejące już w chwili złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy ujawniają się dopiero bezpośrednio przed planowanym rozpoczęciem podróży w taki sposób, że podróż nie może zostać ostatecznie zrealizowana przez organizatora lub udział w niej byłby dla podróżnego nierozsądny?
- 3) Przy ocenie zaistnienia nieuniknionych, nadzwyczajnych okoliczności w miejscu docelowym lub w jego bezpośrednim sąsiedztwie oraz wynikającego z nich znacznego pogorszenia realizacji imprezy turystycznej istotne są
- a) tylko obiektywne okoliczności, czy też należy również uwzględnić subiektywne okoliczności po stronie podróżnego, w tym wypadku na przykład szczególny cel podróży i fakt, że zabrano ze sobą dwoje małych dzieci, oraz
- b) czy ocena prawdopodobnego zagrożenia w okresie podróży, poza podróżą do i z miejsca przeznaczenia, zależy przede wszystkim od miejsca przeznaczenia Sycylii, a nie od pozostałej części Włoch?
- 4) Czy prawo do odstąpienia od umowy bez dodatkowych kosztów nie przysługuje, jeżeli okoliczności, na które powołuje się podróżny, istniały już w momencie dokonywania rezerwacji lub były co najmniej możliwe do przewidzenia, czy też może to prowadzić przynajmniej do zastosowania surowszego standardu przy ocenie zasadności negatywnych skutków?
- 5) Jeżeli przesłanki odwołania podróży bez dodatkowych kosztów nie są spełnione, powstaje pytanie, czy uzgodnione „rozsądne standardowe opłaty za rozwiązanie umowy” w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy muszą mieścić się jedynie w granicach zwyczajowo przyjętych w branży wartości procentowych, opartych na empirycznych wskaźnikach, czy też zawsze konieczne jest zbadanie przewidywanych zaoszczędzonych wydatków i przychodów z innych form korzystania z usług turystycznych w konkretnym, indywidualnym przypadku, ujawniając podstawę obliczeń organizatora podróży?
- 6) Czy przy ocenie zasadności kosztów rozwiązania umowy ustalonych w sposób zryczałtowany można odwołać się do prawa krajowego, jeżeli w przypadku przewidywanych nieproporcjonalnych kosztów postępowania prawo to pozwala na ustalenie ich wysokości według uznania sądu?
- 7) Czy art. 12 ust. 1 zdanie ostatnie dyrektywy, zgodnie z którym na żądanie podróżnego organizator wycieczek ma obowiązek przedstawić uzasadnienie wysokości kosztów rezygnacji, ma zastosowanie również do kosztów rezygnacji ustalonych w formie ryczałtu procentowego i jakie są skutki prawne niewykonania lub niewystarczającego wykonania tego obowiązku przez organizatora wycieczek?
- 8) Czy na organizatorze imprezy turystycznej spoczywa ciężar przedstawienia okoliczności faktycznych oraz udowodnienia zasadności opłaty za rozwiązanie umowy adekwatności ustalonej w formie zryczałtowanej stawki procentowej opłaty za rozwiązanie umowy, czy też to podróżny musi zawsze zakwestionować i udowodnić, ile organizator podróży zwykle oszczędza w zależności od momentu rozwiązania umowy i ile może zwykle uzyskać sprzedając usługi turystyczne gdzie indziej?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz.U. 2015, L 326, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 24 lutego 2021 r. w sprawie T-108/18,
Universität Koblenz-Landau / Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora
Audiowizualnego, wniesione w dniu 5 maja 2021 r. przez Universität Koblenz-Landau**

(Sprawa C-288/21 P)

(2021/C 278/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Universität Koblenz – Landau (Moguncja, Niemcy) (przedstawiciele: C. von der Lühe, Rechtsanwalt, R. Di Prato, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego